

er mødt. Dog gielder dette ikkun i Tilfælde af, at den eller de Personer eller de Effecter, som skulde befordres, ere tilstede paa Afgangsstedet paa den efter Tilsigelsen berammede Mødetid, hvorimod, naar de ikke til saadan Tid ere indtrufne paa Afgangsstedet, den mødte Befordring skal være pligtig at vente 1 Time efterat de, ere ankomne, dog i det Hele ikke længere end 3 Timer, eller, hvis fornævnte Personer eller Effecter skulde komme over Søen fra en anden Provinds, i 4 Timer, hvilke 3 eller 4 Timer beregnes fra den berammede Mødetid, hvis den Befordrende inden saadan Tid er mødt, men i andet Fald fra den Tid, han virkelig er mødt. Den Kiørepligtige, som har ventet den foranførte Tid, er berettiget til at vende tilbage til Hiemmet, og beholder, naar han med behørig Legitimation gjør Anmeldelse derom hos Amtsforvalteren eller Sognefogden, ligefuldt Adgang til Betaling for den tilsagte Befordring paa samme Maade, som om den virkelig var bleven. udredet. Og bør derhos den Reisende godtgjøre Beløbet af denne Betaling, med mindre de Omstændigheder, der have bevirket Opholdet fra hans Side, findes efter anstillet Undersøgelse ikke at kunne tilregnes ham. Er Befordringen af det Slags, som i Medhold af foregaaende § 14 afgives in natura uden Betaling, bliver den at afskrive Vedkommende, i den for saadanne Befordringer bestemte Omgang.

§ 31. Fra den i næstforegaaende § indeholdte Bestemmelse om en Ventetid af ikke over 1 Time skal dog passende Afgangstid være, tilladt, naar ved større forefaldende Transporter Paalæsningen ikke kan tilendebringes i saa kort en Tid. Imidlertid er det en Selvfølge, at denne bør fremskyndes det meste muligt, og Vedkommende, som dermed have Tilsynet, paadrage sig Ansvar og Mulct fra 5 til 20 Rbd., om fra deres Side nogen ulovlig Forhaling maatte finde Sted. Paa samme Maade og under lige Bestemmelser bør ligeledes i de heromhandlede Tilfælde Aflæsningen fremskyndes.

§ 32. Saavel Vogne som Heste og Seletøi bør være i forsvarlig Stand, og Vognen indrettet efter, om Befordringen, ifølge hvad derom ved Tilsigelsen er tilkiendegivet, skal benyttes af Personer, eller alene være til Transport af Gods, Fourage m. v., i hvilket sidstnævnte Tilfælde der med Vognen bør følge saavel Læssetræ som forødet Reeb eller Toug. Skulle Personer befor-

dres, da bør Vognen være forsynet med 1 à 2 Agestole foruden Kudskesædet, samt med tven- de gode, hvert i det mindste 2 Favne lange Stykker Reeb, til dermed at fastbinde den Reisendes Bagage. Medfører den Reisende selv Agestol eller Calesche, kan den Kiørepligtige ikke vægre sig ved at anbringe samme paa Vognen, naar saadant kan skee uden Skade for denne. Befindes saadanne Mangler ved den stillede Befordring, at disse ikke uden skadeligt Ophold kunde vorde afhiulpne, og Befordringen paa Grund af samme maa erklæres ubrugelig, hvilket af den locale Politie-Øvrighed bliver at afgjøre, ansees Befordringen som udebleven. Hvis bemeldte Øvrighed ikke er tilstede, tilkaldes tvende troværdige Mænd, efter hvis afgivne Skøn der foreløbig vil være at forholde.

§ 33. Paa en med 2 Heste bespændt Bondenvogn maa Læsset, Kudskens Vægt derunder ei indbefattet, ikke overstige 600 Pund, ved hvis Beregning enhver voxen Person antages at have en Vægt af 150 Pund. Og skal med en saadan Vægt under en Mulct, beregnet efter 2 Rbd. for hver Time, der over den tilladte Tid medgaaer til Reisen, Befordringen skee, paa chausserede Veie i 1 Time pr. Miil, paa andre Veie i 1 ¼ Time pr. Miil, dog at passende Afgangstid herfra tillades, naar enten Transportens Beskaffenhed, f. Ex. med Fourage, eller, især om Vinteren, Veiens Beskaffenhed maatte gjøre saadan Afgangstid nødvendig.

§ 34. Skulde Nogen, der er tilsagt til Befordrings Afgivelse, formene sig at være fritaget derfor, bør han dog uvægerlig afgive Befordringen, men kan derefter henvende sig med Klage til Amtmanden, der ved Resolution afgjør Sagen eller indsender samme til Rentekammeret, for hvilket Collegium derhos Sagen bliver at andrage, saafremt Klageren ikke maatte finde sig tilfreds med den af Amtmanden afgivne Resolution. Forsaavidt iøvrigt mellem den til Fribefordring Berettigede paa den ene Side og den Kiørepligtige paa den anden Side Tvistighed maatte opstaae, angaaende hvad i foranstaaende § 28-33 er foreskrevet, bliver Sagen at afgjøre af vedkommende Politimester, efter Omstændighederne, enten ved Resolution eller ved Kiendelse, og er det derhos en Selvfølge, at saafremt Nogen af de Paagieldende maatte gjøre sig skyldig i saadanne Handlinger, der kunne medføre Ansvar eller Straf efter de almindelige Love og Anord-